

Sygn. akt II Ka 373/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszcznych – spr.

Sędziowie SSO. Ryszard Warda

SSO. Magdalena Dąbrowska

Protokolant Marlena Achcińska

przy udziale Prokuratora Okręg. Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r.

sprawy M. O.

oskarżonego z art.278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

M. A.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego M. O.

od wyroku Sądu Rejonowego Ostrołęce

z dnia 12 września 2013 r. sygn. akt. II K 826/12

o r z e k a :

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. O. oraz na podstawie art. 435 kpk w stosunku do M. A.

II. przyjmuje, że czyn popełniony przez M. O. i M. A. wyczerpuje dyspozycję art. 119 § 1 kw i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie w sprawie umarza

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. O. kwotę 516, 60 (w tym podatek VAT) złotych za obronę z urzędu oskarżonego M. O. w postępowaniu odwoławczym

Sygn. akt II Ka 373/13

UZASADNIENIE

M. O. i M. A. zostali oskarżeni o to, że :

w dniu 10 czerwca 2009 r. około godz. 19:40 w O. ze sklepu (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, zabrali w celu przywłaszczenia 6 sztuk kawy J., 6 sztuk kawy W., 4 sztuki kawy T. E., 2 sztuki batonów F. oraz 2 sztuki czekolady R. o łącznej wartości 373 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścili się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj . o czyn z art . 278 § 1 kk w zw. z art, 64 §1 kk

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 12 września 2013 roku w sprawie II K 826/12:

1. M. O. i M. A. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu w a/o i za to na podstawie art. 278§1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazał ich na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył im karę po 1 roku pozbawienia wolności

2. zasądził od oskarżonych M. O. i M. A. koszty sądowe w kwocie 539,41 złotych w tym kwotę 180 złotych tytułem opłaty sądowej na rzecz Skarbu Państwa

Apelację od wyroku złożył oskarżony M. O., zaskarżając wyrok w całości. Oskarżony zarzucił w apelacji zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisów prawa procesowego art. 2 §pkt. 1 zdanie ostatnie 7, 4, 410 kpk przez ogólnikowy i uproszczony sposób oceny materiału dowodowego, w tym wątpliwe przyjęcie, że świadek W. rozpoznała oskarżonego O. w czasie okazania jego wizerunku, wątpliwe rozpoznanie tego oskarżonego po

2 dniach na obrazie z monitoringu przez świadka J. P., całkowite pominięcie istotnej okoliczności w sprawie jaką jest wzrost obu oskarżonych, co doprowadziło w konsekwencji do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu

W konkluzji apelacji oskarżony M. O. wniósł o uniewinnienie ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego M. O. jest oczywiście bezzasadna i nie została uwzględniona.

Nietrafny jest podnoszony przez oskarżonego w apelacji zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 2 § 1 pkt 1, art. 7, art. 4 i art. 410 kpk. Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że zarzut obrazy art. 2 § 1 kpk nie może być podstawą apelacji. Przepis ten ma bowiem charakter ogólny i nie reguluje on zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określa cel, do osiągnięcia którego służą konkretne, poszczególne przepisy kpk, mające owo postępowanie ukształtować prawidłowo. Zarzucając obrazę przepisów art. 7, art. 4 i art. 410 kpk oskarżony M. O. nie wykazuje w apelacji na czym miałyby polegać obraza tych przepisów. Oskarżony ogranicza się do odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów, a zwłaszcza zeznań świadka B. W. i złożonych przez siebie wyjaśnień, którym zdaniem oskarżonego Sąd winien dać wiarę. Wyjaśnienia oskarżonego są tylko jednym z dowodów i jak każdy dowód podlegają ocenie Sądu. Sąd Rejonowy słusznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. O., gdyż pozostają one w całkowitej sprzeczności z zeznaniami świadka B. W., zapisem z nagrania monitoringu, zeznaniami świadka J. P.. Wskazane wyżej dowody jednoznacznie wskazują, że jednym ze sprawców kradzieży dokonanej w P. M.w O. przy ul. (...) był oskarżony M. O.. Świadek B. W. nie miała żadnych wątpliwości, że oskarżony M. O. był jednym ze sprawców kradzieży. Widziała oskarżonego z bliska, rozmawiała z nim, rozpoznała go po rysach twarzy. Świadek prowadziła obserwację oskarżonych bezpośrednio po tym, jak dokonali kradzieży i opuścili sklep.

Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej analizy zebranych dowodów i ich należytej, zgodnej z wymogami art. 7 kpk oceny. Bezpodstawny jest także podnoszony przez oskarżonego M. O. w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4kpk. Oskarżony w apelacji eksponuje wyłącznie dowody, które jego zdaniem przemawiają na jego korzyść, a pomija zupełnie dowody świadczące o winie. Podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wynika to jednoznacznie z uzasadnienia wyroku. Wbrew temu,

co twierdzi w apelacji oskarżony, Sąd nie dopuścił się zatem obrazy art. 410 kpk. W świetle zebranych dowodów wina oskarżonego M. O. nie budzi żadnych wątpliwości.

Oskarżeni M. O. i M. A. dokonali kradzieży różnych rodzajów kawy i słodczy o łącznej wartości 373 złotych. W obecnym stanie prawnym, czyn popełniony przez oskarżonych stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw, a nie przestępstwo z art. 278 § 1 kk z uwagi na wartość skradzionych przedmiotów. Przepis art. 119 § 1 kw został zmieniony przez art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 27 września 2013 roku z dniem 9 listopada 2013 roku.

Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w chwili orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Za wykroczenie z art. 119 §1 kw odpowiada sprawca kradzieży lub przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, aktualnie 420 zł.

Zgodnie z art. 435 kpk Sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych. W myśl tego przepisu należało zmienić wyrok Sądu także do współoskarżonego M. A., gdyż działał on wspólnie i w porozumieniu z M. O.. Czyn został popełniony przez oskarżonych w dniu 10 czerwca 2009 roku. Przepis art. 45 § 1 kw stanowi, że karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Z uwagi na przedawnienie orzekania należało zgodnie z art. 5 § 1 pkt. 4 kpw postępowanie w sprawie umorzyć.

Z tych względów z mocy art. 437 § 2 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 632 pkt 2 kpk.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu oskarżonego M. O. w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt. 4 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.